

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง ทารื้อข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช ๒๔๘๑

(กรณีนิยามคำว่า “การค้ำในน่านน้ำไทย” หมายความว่ารวมถึง

การค้ำภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทย

ซึ่งมีความกว้าง ๒๐๐ ไมล์ทะเล หรือไม่)

กรรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวีได้มีหนังสือ ที่ คค ๐๓๑๘/๑๖๓ ลงวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๒ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า สมาคมเจ้าของเรือไทย (สจท.) ได้มีหนังสือร้องเรียนว่า ปัจจุบันมีเรือต่างประเทศรับจ้างขนส่งน้ำมันจากต้นทางซึ่งเป็นฐานขุดเจาะน้ำมันในอ่าวไทยซึ่งตั้งอยู่นอกทะเลอาณาเขตมายังปลายทางที่เป็นโรงกลั่นน้ำมันในราชอาณาจักรไทย โดยไม่ได้ขออนุญาตประกอบธุรกิจจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ตามมาตรา ๔๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช ๒๔๘๑ อันทำให้เจ้าของเรือไทยได้รับความเสียหายจากการแข่งขันทางการค้า สมาคมเจ้าของเรือไทยจึงขอให้ทบทุนความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๖) ในเรื่องเสร็จที่ ๑๖/๒๕๒๕ ที่ให้ความเห็นว่า “น่านน้ำไทย” หมายถึง น่านน้ำที่อยู่ในอาณาเขตประเทศไทย (ภายในเขต ๑๒ ไมล์ทะเล) การที่เรือที่จดทะเบียนและชักธงต่างประเทศส่งกำลังบำรุงระหว่างฐานในประเทศไทยกับฐานขุดเจาะน้ำมันนอกเขต ๑๒ ไมล์ทะเล โดยไม่แวะดำเนินกิจการอื่นภายในน่านน้ำไทยหรือทะเลอาณาเขต ไม่อยู่ในความหมายของคำว่า “การค้ำในน่านน้ำไทย” จึงไม่ต้องได้รับอนุญาตตามมาตรา ๔๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งสมาคมเจ้าของเรือไทยไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยดังกล่าว และเห็นว่าอำนาจอธิปไตยของประเทศไทยสมควรขยายขอบเขตไปถึง ๒๐๐ ไมล์ทะเล โดยให้เหตุผล ดังต่อไปนี้

๑. พระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช ๒๔๘๑ ไม่ได้ระบุให้คำว่า “น่านน้ำไทย” หมายถึง น่านน้ำที่อยู่ในอาณาเขตประเทศไทย การตีความของคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๖) ไม่ได้พิจารณาถึงความหมายของคำว่า “อธิปไตย” ของประเทศไทยกรณีจึงไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติเรือไทยฯ ที่จะคุ้มครองเจ้าของเรือไทยที่เดินเรืออยู่ในเขตน่านน้ำไทย

๒. ปัจจุบันปรากฏว่ามีเรือต่างประเทศรับจ้างขนส่งน้ำมันให้แก่โรงกลั่นน้ำมันซึ่งอยู่ภายในเขตราชอาณาจักรไทยอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ย่อมถือเสมือนว่าเป็นการเดินเรือในน่านน้ำไทย ซึ่งกรณีเช่นนี้ประเทศเพื่อนบ้านของไทย เช่น เวียดนาม ฟิลิปปินส์ และมาเลเซีย ได้มีข้อกำหนดให้เรือที่จะทำการขนส่งสินค้าในน่านน้ำของประเทศ รวมถึงเขตเศรษฐกิจจำเพาะต้อง

เป็นเรือสัญชาติประเทศท้องถิ่นเท่านั้น

๓. อำนาจอธิปไตยของประเทศไทยตามพระราชบัญญัติเรือไทยฯ สมควรตีความขยายขอบเขตไปถึง ๒๐๐ ไมล์ทะเล ดังเช่นขอบเขตการเก็บภาษีอากรตามมาตรา ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ที่ได้กำหนดให้นิยามคำว่า “ประเทศไทย” หรือ “ราชอาณาจักร” หมายความว่ารวมถึง เขตไหล่ทวีปที่เป็นสิทธิของประเทศไทยตามกฎหมายระหว่างประเทศที่ยอมรับนับถือโดยทั่วไป และตามความตกลงกับต่างประเทศ

กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะทำงานเพื่อพิจารณา กำหนดมาตรการและแนวทางการแก้ไขปัญหาและส่งเสริมเรือสำเภาสัญชาติไทย และผลิตปิโตรเลียมในทะเลเพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการไทย โดยคณะทำงานได้มีมติให้หารือ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เพื่อทบทวนการตีความนิยามคำว่า “การค้ำในน่านน้ำไทย” ตามพระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช ๒๔๘๑ หมายความว่ารวมถึง การค้ำภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทย ซึ่งมีขอบเขต ๒๐๐ ไมล์ทะเล หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) ได้พิจารณาข้อหาดังกล่าว โดยมีผู้แทนกระทรวงคมนาคม (สำนักงานปลัดกระทรวงและกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี) และผู้แทนสมาคมเจ้าของเรือไทย เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว เห็นว่า ความในมาตรา ๒ (๑)^๑ และมาตรา ๓^๒ แห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. ๑๙๘๒ (The United Nations Convention on the Law of the Sea) ได้กำหนดให้อธิปไตย (Sovereignty) ของรัฐชายฝั่งขยายเลยอาณาเขตทางบกและน่านน้ำภายในของตน และในกรณีของรัฐหมู่เกาะเลยน่านน้ำหมู่เกาะของตนไปจนถึงแนวทะเลที่ประชิดกัน ซึ่งเรียกว่าทะเลอาณาเขต โดยรัฐทุกรัฐมีสิทธิกำหนดความกว้างของทะเลอาณาเขตของตนได้จนถึงขอบเขตหนึ่งซึ่งไม่เกิน ๑๒ ไมล์ทะเล โดยวัดจากเส้นฐานที่กำหนดขึ้นตามอนุสัญญานี้ ซึ่งประเทศไทยได้ประกาศกำหนดความกว้างของทะเลอาณาเขต^๓ ในแนวทางเดียวกันว่า อำนาจอธิปไตยของประเทศไทยขยายต่อจากอาณาเขต

^๑Article 2 Legal status of the territorial sea, of the air space over the territorial sea and of its bed and subsoil

1. The sovereignty of a coastal State extends, beyond its land territory and internal waters and, in the case of an archipelagic State, its archipelagic waters, to an adjacent belt of sea, described as the territorial sea.
etc.

^๒Article 3 Breadth of the territorial sea

Every State has the right to establish the breadth of its territorial sea up to a limit not exceeding 12 nautical miles, measured from baselines determined in accordance with this Convention.

^๓ประกาศกำหนดความกว้างของทะเลอาณาเขตของประเทศไทย

มีพระบรมราชโองการให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า

โดยที่ประเทศไทยได้ยึดถือตลอดมาว่า อำนาจอธิปไตยของประเทศไทยขยายต่อออกไปจากอาณาเขตพื้นดินและน่านน้ำภายใน จนถึงแนวทะเลประชิดชายฝั่ง ซึ่งเรียกว่าทะเลอาณาเขต รวมตลอดถึง ห้วงอากาศเหนือทะเลอาณาเขต พื้นท้องทะเลและแผ่นดินใต้พื้นท้องทะเลของทะเลอาณาเขต

พื้นดินและน่านน้ำภายใน จนถึงแนวทะเลประชิดชายฝั่ง ซึ่งเรียกว่าทะเลอาณาเขต โดยกำหนดความกว้างเป็นระยะ ๑๒ ไมล์ทะเล ซึ่งวัดจากเส้นฐาน ส่วนเขตเศรษฐกิจจำเพาะ นั้น ความในมาตรา ๕๕^๔ มาตรา ๕๖^๕ และมาตรา ๕๗^๖ แห่งอนุสัญญาดังกล่าว ได้กำหนดให้เขตเศรษฐกิจจำเพาะคือบริเวณที่อยู่เลยไปจากและประชิดกับทะเลอาณาเขต โดยจะต้องไม่ขยายออกไปเลย ๒๐๐ ไมล์ทะเล จากเส้นฐาน ซึ่งใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขต และให้รัฐชายฝั่งมีสิทธิอธิปไตย (Sovereign Right) ในการสำรวจและแสวงหาประโยชน์ การอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต ซึ่งประเทศไทยได้ประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทย^๗ เมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๔ โดยกำหนดให้เขตเศรษฐกิจจำเพาะ ได้แก่

ฯลฯ

ฯลฯ

ฉะนั้น จึงกำหนดความกว้างของทะเลอาณาเขตของประเทศไทยเป็นระยะสิบสองไมล์ทะเล โดยวัดจากเส้นฐานที่ใช้สำหรับวัดความกว้างของทะเลอาณาเขต

ประกาศ ณ วันที่ ๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๐๙ เป็นปีที่ ๒๑ ในรัชกาลปัจจุบัน

ฯลฯ

ฯลฯ

“Article 55 Specific legal regime of the exclusive economic zone

The exclusive economic zone is an area beyond and adjacent to the territorial sea, subject to the specific legal regime established in this Part, under which the rights and jurisdiction of the coastal State and the rights and freedoms of other States are governed by the relevant provisions of this Convention.

“Article 56 Right, jurisdiction and duties of the coastal State in the exclusive economic zone

1. In the exclusive economic zone, the coastal State has :

(a) sovereign rights for the purpose of exploring and exploiting, conserving and managing the natural resources, whether living or non-living, of the water superjacent to the seabed and of the seabed and its subsoil, and with regard to other activities for the economic exploitation and exploration of the zone, such as the production of energy from the water, currents and winds ; etc.

“Article 57 Breadth of the exclusive economic zone

The exclusive economic zone shall not extend beyond 200 nautical miles from the baselines from which the breadth of the territorial sea is measured.

“ประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทย

มีพระบรมราชโองการให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า

เพื่อความมุ่งประสงค์ในการใช้สิทธิอธิปไตยของราชอาณาจักรไทยในการแสวงประโยชน์และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตในทะเล

จึงเห็นสมควรประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทยดังต่อไปนี้

๑. เขตเศรษฐกิจจำเพาะ ได้แก่บริเวณที่อยู่ถัดออกไปจากทะเลอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย มีความกว้าง ๒๐๐ ไมล์ทะเล วัดจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขต

๒. ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะนี้ ราชอาณาจักรไทยมี

(ก) สิทธิอธิปไตยในอันที่จะสำรวจและแสวงหาประโยชน์ อนุรักษ์และจัดการเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติทั้งหลายทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต บนพื้นดินท้องทะเลและใต้พื้นดินท้องทะเล และในห้วงน้ำเหนือขึ้นไป สิทธิอธิปไตยในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อการสำรวจและแสวงหาประโยชน์ทางเศรษฐกิจในเขตดังกล่าว อาทิ การผลิตพลังงานจากน้ำ กระแสน้ำ และกระแสลม

ฯลฯ

ฯลฯ

บริเวณที่อยู่ถัดออกไปจากทะเลอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย มีความกว้าง ๒๐๐ ไมล์ทะเล วัดจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขต และให้ราชอาณาจักรไทยมี “สิทธิอธิปไตย” ที่จะสำรวจและแสวงประโยชน์ อนุรักษ์และจัดการทรัพยากรธรรมชาติทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต บนพื้นดินท้องทะเลและใต้พื้นดินท้องทะเล และในห้วงน้ำเหนือขึ้นไป รวมทั้งส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อการสำรวจและแสวงประโยชน์ทางเศรษฐกิจ อาทิ การผลิตพลังงานจากน้ำ กระแสน้ำ และกระแสนลม ในบริเวณดังกล่าว

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) จึงเห็นพ้องกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๖) ในเรื่องเสร็จที่ ๑๖/๒๕๒๕^๙ ว่า นิยามคำว่า “น่านน้ำไทย” ตามมาตรา ๓^๙ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พุทธศักราช ๒๔๕๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๔๐ และมาตรา ๕^{๑๐} แห่งพระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช ๒๔๘๑ ให้หมายถึง น่านน้ำที่อยู่ในอาณาเขตประเทศไทยหรือภายในทะเลอาณาเขต โดยมีระยะ ๑๒ ไมล์ทะเลเท่านั้น เพราะน่านน้ำที่อยู่นอกอาณาเขตของประเทศไทย ย่อมไม่ถือเป็นส่วนหนึ่งของประเทศไทย การที่ประเทศไทยประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะให้มีความกว้าง ๒๐๐ ไมล์ทะเล ก็เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศ และแสดงให้เห็นว่า ประเทศไทยไม่มีอธิปไตย (Sovereignty) ที่จะปกครอง บริหาร หรือดำเนินการใด ๆ เหนือบริเวณดังกล่าว แต่มีสิทธิอธิปไตย (Sovereign Right) ในบางเรื่อง เช่น สิทธิที่จะสำรวจและแสวงประโยชน์ อนุรักษ์และจัดการเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติ การสำรวจเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ทางทะเล

สำหรับกรณีมาตรา ๒^{๑๑} แห่งประมวลรัษฎากร ได้นิยามคำว่า “ประเทศไทย”

ประกาศ ณ วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๒๕ เป็นปีที่สามสิบหกในรัชกาลปัจจุบัน

ฯลฯ

ฯลฯ

“บันทึก เรื่อง ทหหรือปัญหาข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช ๒๔๘๑ (กรณีนิยามคำว่า “การเดินเรือในน่านน้ำไทย” หมายความว่ารวมถึงการเดินเรือภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทย ซึ่งมีความกว้าง ๒๐๐ ไมล์ทะเล ด้วยหรือไม่) (เรื่องเสร็จที่ ๑๖/๒๕๒๕)

“มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“น่านน้ำไทย” หมายความว่า บรรดาน่านน้ำที่อยู่ภายใต้อำนาจอธิปไตยของราชอาณาจักรไทย และในกรณีตามมาตรา ๑๗ มาตรา ๑๑๙ มาตรา ๑๑๙ ทวิ มาตรา ๑๒๐ มาตรา ๑๒๑ มาตรา ๑๓๓ มาตรา ๒๐๔ และมาตรา ๒๒๐ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พุทธศักราช ๒๔๕๖ ให้หมายความรวมถึงน่านน้ำที่อยู่ในเขตต่อเนื่องของราชอาณาจักรด้วย

ฯลฯ

ฯลฯ

^{๑๐}มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่จะมีความแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

๑. “น่านน้ำไทย” หมายความว่า บรรดาน่านน้ำที่อยู่ภายใต้อธิปไตยของประเทศไทย

ฯลฯ

ฯลฯ

^{๑๑}มาตรา ๒ ในประมวลรัษฎากรนี้ เว้นแต่จะมีความแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

ฯลฯ

ฯลฯ

หรือ “ราชอาณาจักร” ให้ความหมายรวมถึง เขตไหล่ทวีปที่เป็นสิทธิของประเทศไทย นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) เห็นว่า ความหมายของคำว่า “ราชอาณาจักร” โดยทั่วไป หมายถึง อาณาเขตของประเทศไทยตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งครอบคลุมไปถึงทะเลอาณาเขต โดยไม่รวมถึงไหล่ทวีป แต่หากกฎหมายฉบับใดได้กำหนดนิยามคำว่า “ราชอาณาจักร” ไว้โดยเฉพาะ ก็ย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายนั้นได้บัญญัติไว้ ดังนั้น การที่พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พุทธศักราช ๒๔๕๖ และพระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช ๒๔๘๑ ไม่ได้กำหนดนิยามคำว่า “ราชอาณาจักร” ไว้เป็นการเฉพาะ จึงไม่อาจตีความคำว่า “อำนาจอธิปไตย” ตามพระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช ๒๔๘๑ ให้ครอบคลุมไปถึงเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ซึ่งมีขอบเขต ๒๐๐ ไมล์ทะเลได้ ดังเช่นที่ประมวลรัษฎากรได้กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย ในเรื่องเสร็จที่ ๒๘/๒๕๒๕^{๑๒} ว่าความหมายคำว่า “ราชอาณาจักร” สำหรับกฎหมายทั่วไป ให้ถือตามที่เข้าใจว่า หมายความว่าถึงอาณาเขตของประเทศไทยตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ แต่ถ้ามีกฎหมายใดกำหนดนิยามคำว่า “ราชอาณาจักร” ไว้โดยเฉพาะ ความหมายของคำว่า “ราชอาณาจักร” ย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายนั้นบัญญัติไว้

ส่วนคำว่า “การค้าในน่านน้ำไทย” ตามมาตรา ๕^{๑๓} แห่งพระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช ๒๔๘๑ นั้น หมายถึง การขนส่งคนโดยสาร หรือของหรือลากจูงเพื่อหากำไรจากเมืองท่าหรือถิ่นที่แห่งหนึ่งภายในน่านน้ำไทยไปยังเมืองท่าหรือถิ่นที่อีกแห่งหนึ่งหรือหลายแห่งภายในน่านน้ำไทย ที่อยู่ภายในเขต ๑๒ ไมล์ทะเลเท่านั้น ดังนั้น การที่เรือต่างชาติซึ่งจดทะเบียนและชักธงต่างประเทศรับจ้างขนส่งกำลังบำรุงระหว่างฐานในประเทศไทยกับฐานขุดเจาะน้ำมันนอกเขต ๑๒ ไมล์ทะเลโดยไม่แวะดำเนินการอื่นภายในน่านน้ำไทยหรือทะเลอาณาเขต จึงไม่ถือเป็นการค้าในน่านน้ำไทย ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช ๒๔๘๑ และไม่ต้องขออนุญาตตามมาตรา ๔๗ ทวิ^{๑๔} แห่งพระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม

“ประเทศไทย” หรือ “ราชอาณาจักร” หมายความว่ารวมถึงเขตไหล่ทวีปที่เป็นสิทธิของประเทศไทยตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศที่ยอมรับนับถือกันโดยทั่วไป และตามความตกลงกับต่างประเทศด้วย

ฯลฯ

ฯลฯ

^{๑๒}บันทึก เรื่อง การตีความกฎหมายว่าด้วยศุลกากร (ก๊าซธรรมชาติที่ขุดเจาะได้ในเขตไหล่ทวีปในอ่าวไทยนั้น จะถือว่าอยู่ในเขตราชอาณาจักรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร อันจะมีผลทำให้ไม่ต้องเสียอากรขาเข้าได้หรือไม่) ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ สร ๐๖๐๑/๑๗๓ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๒๕ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี (เรื่องเสร็จที่ ๒๘/๒๕๒๕)

^{๑๓}มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่จะมีข้อความแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

ฯลฯ

ฯลฯ

๗. “การค้าในน่านน้ำไทย” หมายความว่า การขนส่งคนโดยสาร หรือของหรือลากจูง เพื่อหากำไร จากเมืองท่าหรือถิ่นที่แห่งหนึ่งภายในน่านน้ำไทยไปยังเมืองท่าหรือถิ่นที่อีกแห่งหนึ่งหรือหลายแห่งภายในน่านน้ำไทย

ฯลฯ

ฯลฯ

^{๑๔}มาตรา ๔๗ ทวิ ในกรณีที่รัฐมนตรีได้พิจารณาเห็นว่า น่านน้ำไทยส่วนใดยังมีเรือไทยทำการตามมาตรา ๔๗ ไม่พอแก่ความต้องการของประเทศ รัฐมนตรีมีอำนาจอนุญาตให้เรือของบุคคลผู้ไม่ต้องการ

โดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๖๒ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๕ เนื่องจากความใน
มาตราดังกล่าวจะใช้บังคับกับกรณีเรือของบุคคลผู้ไม่อาจจดทะเบียนเป็นเรือไทย ซึ่งเข้ามาทำ
การค้าในน่านน้ำไทยเท่านั้น

(ลงชื่อ) พรทิพย์ จาละ

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สิงหาคม ๒๕๕๒

ด้วยลักษณะที่จะถือกรรมสิทธิ์เรือไทยได้ตามมาตรา ๗ ทำการตามมาตรา ๔๗ ได้ มีกำหนดคราวละไม่เกินหนึ่ง
ปี แต่ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่รัฐมนตรีกำหนด